

prima instanță: I. Mînăscuță
instanța de apel: Sv. Caitaz, A. Doga, A. Nogai

dosarul nr. 2ra-1931/14

ÎNCHEIERE

18 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul Svetlana Filincova,
Judecătorii Galina Stratulat, Iurie Bejenaru,

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de „Moldasig”
Societate pe Acțiuni,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de „Moldasig”
Societate pe Acțiuni împotriva Alinei Cojuhari cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2014, prin care a
fost respins apelul declarat de „Moldasig” Societate pe Acțiuni și menținută
hotărîrea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 11 septembrie 2013

c o n s t a t ă

La data de 14 ianuarie 2013 „Moldasig” SA a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Alinei Cojuhari cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii a invocat că la data de 09 ianuarie 2012 în rezultatul
accidentului rutier a fost deteriorat un panou de publicitate ce aparține SRL „Alvim-
Auto”. Vinovat de încălcarea Regulamentului circulației rutiere conform procesului-
verbal al MAI nr. 01592650 din 24 februarie 2011 și de cauzarea pagubei a fost
recunoscut șoferul mijlocului de transport de model „Brilliance”, n/î KAK 9, pîrîta
Cojuhari Alina, care poseda certificatul de asigurare obligatori de răspundere civilă
pentru pagube produse de autovehicule seria AG nr. 38071 din 23.11.2011, emis de
Compania SA „Moldasig”.

În conformitate cu prevederile art. 21 al Legii cu privire la asigurarea
obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în urma
cererilor din partea persoanelor cointeresate, SA „Moldasig” a întocmit un dosar de
daune înregistrat sub nr. D/RCA/12-120, suma prejudiciului cauzat constituind
22 163 lei, care au fost achitați păgubitului cu titlu de despăgubiri de asigurare
pentru restabilirea panoului publicitar.

Se mai invocă în acțiune că conform art. 29 lit. f) al Legii cu privire la
asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule,

asigurătorul înaintează acțiune în regres față de persoana răspunzătoare de producerea accidentului dacă nu dispune de revizia tehnică.

La data de 24 aprilie 2012, Cojuhari Alina a achitat prejudiciul material doar în mărime de 3 700 lei, invocând că acest panou publicitar poate fi reparat doar în limita acestei sume.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza art. 572 (2) Codul civil, care prevede că obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună credință, la locul și în momentul potrivit și art. 1415 (1) Codul civil care prevede că persoana care a reparat prejudiciul cauzat de o altă persoană are dreptul la o acțiune de regres împotriva acesteia în mărimea despăgubirii plătite persoanei vătămate dacă legea sau contractul nu prevede altfel, din care motiv reclamantul a solicitat admiterea acțiunii, solicitând încasarea din contul lui Cojuhari Alina a sumei de 18 463 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 553, 89 legate de achitarea taxei de stat.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 11 septembrie 2013, acțiunea a fost respinsă. S-a încasat de la „Moldasig” SA în beneficiul Alinei Cojuhari cheltuielile de judecată legate de acordarea asistenței juridice în mărime de 2 500 lei.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, SA „Moldasig” a depus apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2014, a fost respins apelul declarat de „Moldasig” SA și menținută hotărârea primei instanțe.

La adoptarea soluției instanța de apel a concluzionat că prima instanță corect a constatat că pârta Cojuhari Alina urma să achite paguba produsă de accidentul rutier din 09.01.2012 în baza prevederilor art. 29 lit. f) al Legii nr. 414 din 22.12.2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, conform cărora asigurătorul are dreptul să înainteze acțiune de regres persoanei răspunzătoare de producerea pagubelor atunci când utilizatorul autovehiculului nu dispune de certificat de revizie tehnică la momentul producerii accidentului. Instanța de apel și prima instanță stabilise că pârta nu dispunea de revizie tehnică la data producerii accidentului, fapt constatat prin informația de la „Agenția Națională Transport Auto”.

Concomitent, Colegiul Civil al Curții de Apel Chișinău a concluzionat că instanța de fond corect a constatat că pârta Alina Cojuhari este responsabilă pentru pagubele produse de accidentul rutier comis din culpa ei, în mărimea prejudiciului cauzat real, or potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 414 din 22.12.2006 menționate mai sus, despăgubirile se stabilesc în baza unui acord scris între asigurat, persoana păgubită sau reprezentantul ei legal și asigurător ori, în cazul în care nu s-a ajuns la nici o înțelegere, prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Instanța de apel a relevat că acordul cu privire la plata despăgubirii a fost întocmit fără acordul pârtei în calitatea ei de asigurat (f. d. 6).

Conform art. 22 alin. (3) din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006, despăgubirile nu pot fi stabilite pe baza acordului dintre asigurat, persoana păgubită sau reprezentantul acesteia și asigurător în cazul în care: a) persoanele care formulează pretenții de despăgubire sînt: soțul (soția) sau persoanele care se află la întreținerea asiguratului răspunzător de producerea pagubei ori sînt angajații lui; b) persoanele care formulează pretenții de despăgubire, în caz de vătămare corporală sau deces, sînt copiii, părinții, frații sau surorile asiguratului răspunzător de producerea pagubei care nu se află la întreținerea lui.

Conform alin. (4) al aceluiași articol, prin derogare de la alin.(1), în situațiile prevăzute la alin.(3) și în cazul neprezentării asiguratului, despăgubirile de asigurare se stabilesc în lipsa acestuia, prin acord încheiat între asigurător și persoana păgubită.

La acest capitol Colegiul a conchis că prima instanță just a considerat că acordul privind plata despăgubirilor de asigurare a fost întocmit cu încălcarea legii, deoarece la încheierea acestui acord nu a participat pârta Alina Cojuhari în calitatea sa de asigurat conform art. 22 (1) al Legii nr. 414 din 22.12.2006, iar prevederile art. 3 și 4 al aceleiași legi nu urmau a fi aplicate speței, deoarece pîrît nu face parte din categoria persoanelor menționate la lit. a) și b) din alin. (3) al art. 22 al Legii menționate.

La fel, instanța de apel a constatat corectă concluzia instanței de fond, precum că în lipsa acordului pârtei în calitatea sa de asigurat, mărimea despăgubirii urma să fie stabilită printr-o hotărîre judecătorească în ordinea prevăzută de art. 22 (1) al Legii nr. 414 din 22.12.2006, ceea nu a fost făcut de către reclamant.

Cu referire la costul real al reparației bunului deteriorat prin accidentul rutier din 09 ianuarie 2012 din culpa pârtei, instanța de apel și prima instanță au considerat că acesta urmează a fi stabilit ținînd cont de gradul de deteriorare al bunului deteriorat.

În baza probelor administrate, rezultă că bunul nu era deteriorat astfel încît să nu fie posibil de restabilit în urma unei reparații. Potrivit calculului efectuat de către SRL „Proplex” care a examinat panoul deteriorat, a fost stabilit costul materialelor și lucrului pentru reparația panoului deteriorat în sumă de 3 700 lei.

Instanța de apel a reținut că panoul dat a fost confecționat tot de către SRL „Proplex” care din înscrisurile prezentate de către pîrta a făcut calculul reparației și a fost de a acord să îndeplinească lucrările de reparație contra sumei de 3 700 lei.

Concomitent, instanța de apel atestă că pârta Alina Cojuhari și-a exprimat dezacordul privind achitarea sumei de 22 613 lei pentru cumpărarea și instalarea

unui nou panou publicitar, iar reclamant nu a ținut cont de acest dezacord și unilateral a făcut achitarea despăgubirilor într-o sumă neacceptată de către pârîta în calitatea ei de asigurat.

La acest capitol instanța de apel a concluzionat că instanța de fond just a considerat că valoarea reală a prejudiciului cauzat este în sumă de 3 700 lei, dar nu de 22 163 lei.

Pârîta Alina Cojuhari la data de 24.04.2012 a achitat prejudiciul în mărime de 3 700 lei, iar apelantul „Moldasig” SA a acceptat această plată cu titlu de restituire a prejudiciului cauzat prin accidentul rutier din culpa pârîtei (f.d. 29) .

În astfel de circumstanțe, instanța de apel a constatat că pârîta Alina Cojuhari a achitat valoarea prejudiciului real cauzat prin accidentul rutier produs la 09.01.2012 din culpa ei și nu este obligată să mai achite careva sume bănești SA „Moldasig”, respingînd acțiunea.

„Moldasig” SA a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor judecătorești și emiterea unei noi hotărîri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța de apel nu a constatat nu și a elucidat pe deplin circumstanțele pricinii.

Invocă că instanța de apel nu a luat în considerație faptul că compania de asigurări a achitat prejudiciul pentru înlocuirea bunului pentru aceasta fiind eliberată factura fiscală. Instanța de apel menționează în decizie că confecționarea panoului a fost efectuată de SRL „Prolex”, iar reparația acestuia ar constitui 3700 lei ce poate fi efectuată de SRL „Proplex” SRL. Menționează recurentul că la materialele dosarului nu este nici o probă care să demonstreze faptul că confecționarea panoului este efectuată de aceeași firmă.

Intimata Cojuhari Alina, dacă nu este de acord cu suma prejudiciului material de 22 163 lei, are dreptul să solicite numirea unei expertize.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de „Moldasig” Societate pe Acțiuni nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizând actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că argumentele formulate în recurs se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei.

Instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs, în esența lui, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, cărora instanța de apel le-a dat o apreciere corectă, avînd la bază cumulul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform cerințelor art. 130 CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins. Or recursul, exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de „Moldasig” Societate pe Acțiuni ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de „Moldasig” Societate pe Acțiuni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru